

Een Moederhart.

Mijntje kon niet antwoorden, zij schudde van neen en toen Aart in de wieg keek, bracht zij er eindelijk met moeite uit:

„Zie jij niets vreemds aan Steffie”?

„Wat vreemds”, zei Aart verwonderd, „nee, hij is net als alle dagen”.

„Ja maar”, hokte Mijntje, „zijn oogen”!

En toen in eens barstte zij los in woest gesnik:

„O Aart, ik geloof, dat hij blind is”!

Aart schrok vreeselijk; hij had wel al eens gedacht, dat het kind bijzonder strak keek, maar dát was nooit bij hem opgekomen. Zonder iets te zeggen ging hij gauw een lampje halen, stak het aan en hield het licht vlak voor de oogen van het kind, maar het knipte er niet mee, klaarblijkelijk zag het kind niets van het licht.

Aart zette het lampje weer weg en ging diep verslagen bij de tafel zitten. Hij moest trachten het te vatten, hij kon het zoo in eens niet begrijpen, blind, blind, zijn jongetje zou blind zijn! Zou niets zien van alles wat alle menschen zien! Hij had wel eens een blind mensch gezien, maar dat was een oud mensch geweest, dat was heel natuurlijk, maar een blind klein kindje, zijn klein kindje blind! Maar er was misschien wel wat aan te doen en daar zat hij stil, terwijl er misschien iets verzuimd werd.

„Ik ga den dokter halen”, zei hij tegen Mijntje, die het kind weer op schoot genomen had.

Zij kon nu niet meer laten om naar de oogen van het kind te kijken. Het was of zij van minuut tot minuut verwachtte, dat het leven er in zou ontwaken en dat haar jongen haar voor 't eerst aan zou kijken en dan zou dat ontzettende in eens voorbij zijn en het zou zijn of zij een afschuwelijken droom gehad had. Was Aart nu maar niet den dokter gaan halen. Als die zei, dat Steffie blind was, zou 't zijn of 't dan pas waar was en anders kon zij er alle dagen voor bidden en hopen. O, zij zou nergens anders aan denken en altijd maar bidden, dan zou de lieve Maagd Maria eindelijk wel medelijden met haar hebben en met haar Steffie en hem de zon en de boomen laten zien en zijn moedertje, dat hem toch ook zien mocht.

Aart kwam spoedig met den dokter terug en deze kon na een kort onderzoek helaas niet anders doen dan den ongelukkigen ouders zoo zacht mogelijk zeggen, dat het kindje blind geboren was en altijd blind zou blijven.

Den eersten tijd, nadat Mijntje het wist was het of voor haar ook de zon zijn glans verloren had. Zij kon er zich maar niet in denken, dat haar jongen nooit iets zou zien. Zij moest telkens haar oogen dicht doen om te weten hoe dat was, maar zij kon het toch niet begrijpen, zij wist immers alles al!

Te voren was haar heele hart vervuld geweest van liefde voor haar kindje, zij zou het niet voor mogelijk gehouden hebben er meer van te houden, maar nu was haar liefde als een verzengende vlam geworden, zij leefde alleen nog in en voor het kindje. Zij had nooit veel omgegaan met andere menschen, maar nu bemoeide zij zich met niemand meer, zij sloot zich op met haar ongeluk, dat toch tegelijk al haar geluk was. De kleine jongen vervulde al hare gedachten en zij vond het verschrikkelijk, als zij voor de noodige kerkgangen een korten tijd van hem af moest. Zoodra het maar eenigszins ging, nam zij hem mee naar de kerk en het kind vond het zoo heerlijk om naar de muziek te luisteren, dat zij nooit last met hem had; zoo stil als een muisje zat hij dan naast haar.

Stephen was niet sterk, maar behalve zijn blindheid toch een normaal kind en zoo leerde hij vlug en aardig praten. Dat was iets heerlijks voor zijn moeder. Zij had geen andere kinderen gekregen, onverdeeld en geheel was zij dus voor haar eenigen schat, dien zij nooit verder van zich af liet gaan dan het kleine tuintje voor het huis, terwijl zij binnen spon. Maar dan kon zij hem toch zien. Meestal was hij bij haar en had dan altijd zooveel te vragen, dat zij werk had op alles te antwoorden.

Waren hare antwoorden, ondanks haar goeden wil, dan niet heel doeltreffend, dan zat het kind met de groote peinzende oogen lang voor zich uit te staren en dan vroeg hij na een heelen tijd hetzelfde nog eens op een andere manier.

Eens had zijn vader hem overgelukkig